

Pokora.

(Spisal *Klemen.*)

Gulijško solnce je palilo zemljo, da je venela trava in so povešale poljske rože pisane glavice. Že dolgo ni padlo nič dežja, in zemlja je zevala suše. — V senci pod jablanovim drevesom sta ležala že vse popoldne dva dečka, grizla nezrelo owočje in zdehala dolgega časa.

„Andrejko, mene že gotovo doma pogrešajo, ker bi moral z očetom v gozd po butare. Pojdiva kam drugam, tukaj bi me lahko našli.“

„Le ne boj se, sem gori se nič ne vidi; sicer pa lahko takoj pobegneva, ako zapaziva kakega vaših.“

„Vse jedno! Veš kaj, pojdiva se kopat!“

„Saj res, Štefek! Še malo počakaj. Poprej grem po hrušk tjekaj-le na oni vrt.“

„Stoj, grem še jaz s teboj.“

V par skokih sta bila pod hruško, pobrala, kar je ležalo po tleh, potem pa začela lučati kamenje v goste veje, obložene s plodom.

„Beživa, beživa, nekdo žvižga!“

„Kje?“

„Vidiš, vidiš, hlapec teče za nama.“

Sedaj sta bila še hitrejša od poprej; plota niti videla nista, tako hitro sta bila čezenj, potem po ozki ulici mej vaškimi skednji in se skrila v gostem grmovju ob potoku. Ko sta se spočila in prepričala, da ju nikdo ne zalezuje, sta se počasi pomikala ob potoku proti „veliki vodi“, kakor so otroci nazivali bližnjo reko Bistrico.

„Andrejko, ali znaš plavati?“

„Jaz? Kako bi ne znal? Na vse načine, kakor le hočeš, vrh vode ali pod vodo.“

„Ali znaš po žabje?“

„Po žabje znam najbolje.“

„Pa po pasje?“

„Tudi po pasje znam jako dobro, po mornarski tudi, po zajčje malo manj. Kaj ti ne znaš?“

„Nak! Daj me ti naučiti!“

„Zakaj ne! Vidiš, kadar plavaš po žabje, delaj tako-le z rokami!“ In Andrejko je stegnil roke daleč narazen in vihtel ž njimi ponosno po zraku, da je parkrat zadel tovariša na usta.

„Glej ga; pazi vendar, sicer mi še zobe izbiješ; čakaj, me bodeš rajše v vodi učil.“

„No, pa v vodi; saj sva že blizu. Pojdiva k vrtincu, tam se najlažje plava, ker je stoječa voda.“

„Pa tam je preveč globoka.“

„No, pri kraju je tudi plitva.“

Takoj nato sta bila na mestu in merila s pogledi motno vodo, ki se je bolj proti sredi na dveh krajih vrtila v krogu in nosila s seboj umazane pene.

„Jaz se ne upam na sredo; rajši ostanem na plitvem. Pojdi plavat, da vidim, kako znaš!“

„Pojdiva oba, sedaj te najlažje naučim, dokler še nisem utrujen.“

Stopila sta v vodo; s početka ju je spreletelo hladno, no kmalu sta se privadila in prešerno brozgala po površini in škropila drug drugega. Dolgo sta stala na plitvini, nobeden si ni upal v globočjo vodo.

„Andrejko, prej si se tako bahal, da znaš plavati, pokaži!“

„Počakaj, da se malo privadim.“

A Štefek je čakal zaman; videl je, da je tovarišu pošla vsa izurjenost. Voda ga ni držala na površju, takoj je smuknil pod gladino.

„Daj mi roko, pojdiva oba proti vrtincu! Oba se lažje ubraniva, ako bi naju hotel potegniti s seboj.“

Štefek se je s početka branil, potem se je udal, — in kmalu jima je segala voda do ramen.

„Andrejko, idiva nazaj, mene zanaša, in noge mi omahujejo.“ — V istem hipu mu je spodrsnilo na spolskem kamenu in se je brzo oklenil tovariša z obema rokama.

„Hitro nazaj, vidiš, da nama sega voda že do vrata!“

„Ne morem, ker se me ti oklepaš; spusti me, da si najprej pomagam sam, in potem potegnem še tebe.“

A Štefek ni hotel. Morebiti tudi ni mogel, ker ju je voda zanašala vedno bolj v globočino in jima segala že do brade. Pričela sta obupno klicati na pomoč, a

kmalu niti tega nista mogla. Oči so se jima zalile s solzami, glavi sta dvigala kvišku in hlapala po sapi. Navdala ju je groza. Moj Bog, od nikoder pomoči, sama v vodi, plavati ne zna nobeden — — —

Skrila sta se za trenotek pod vodo, a takoj nato sta se zopet pokazala dva obupno raztegnjena obraza na površini. — Pomag — — — In zopet sta se skrila pod vodo. To se je parkrat ponovilo, a mej tem ju je voda tirala vedno dalje. Par hipov se že nista pokazala, in Štefek je izgubljal zavest; tedaj sta zadela ob nekaj trdega, in Andrejko je imel še toliko moči, da se je vzpel pokoncu in dvignil tudi tovariša s seboj. Glavi sta se zopet pokazali iz vode; vsa zaripljena v obraz sta težko dihala in bruhala vodo iz sebe. Stala sta na nekem šotoru, katerega je voda prinesla Bog vé odkod in zasula napol s peskom. Bila sta za sedaj rešena; voda jima je segala še vedno do vratu, vendar ni bila toliko močna, da bi ju mogla odpluti s seboj. Tresla sta se prestane nevarnosti in še vedno v smrtnem strahu pričakovala rešitve.

„Pomagajte, pomagajte!“

Obupni klici so doneli iz vodne sredine, a nobene usmiljenega bitja ni bilo v bližini. Nekaj sežnjeva za njima so pluli trije sulci ponosno po zeleni reki in svetlikali s srebrnikastimi luskinami, nad njima je letela čez vodo jata povodnjih ptic, ki so porogljivo kričale in raztezale ozke, sablaste peruti.

Stala sta že četrť ure na šotoru, klicaje na pomoč, a slišal ju ni nihče; zopet so jima začele pešati moči in strah pred smrtjo ju je navdajal.

„Andrejko, obudiva kes, skoro gotovo bodeva tu utonila, a ravno prej sva kradla sadje, starišev nisva slušala, mesto na delo, sva se šla potepat, in zato naju je Bog kaznoval.“

Štefek je drhtel, glas se mu je tresel, solze so lile po licih in kapljale v vodo. Oba sta drgetala po vsem telesu, nog skoro nista več čutila, in omotica se ju je prijemala. — Pričela sta obujati kes.

Po molitvi sta bila malo potolažena, a čutila sta, da jima vedno bolj pešajo moči. Zopet sta zaklicala na pomoč.

Tedaj je Andrejko opazil ob bregu, precej daleč dva človeka, ki sta hitela ob vodi. Navdala ga je nada, mu povrnila moči, in kričal je iz polnega grla. Onadva sta ju že videla in se bližala s silno hitrostjo. Andrejko je potegnil roke izpod vode in zamahnil z njimi po zraku, a tedaj je zgubil ravnotežje, se strmoglavil v vodo in potegnil tovariša s seboj. Zdelo se je, da sta izgubljena, a pomoč je bila blizu. Slišala nista drugzega, kot bučanje vode nad seboj in okoli sebe, v prsih ju je dušilo, — tedaj sta začutila, da ju je nekdo zagrabil in potegnil iz vode ... Potem se nista spominjala ničesar več.

Ko sta se vzbudila, sta ležala na bregu, in poleg je stal Štefkov oče in stric.

„Sedaj vesta, kaj se pravi neposlušen biti, potepati se mesto delati. Lahko bi bila sedaj že na onem svetu, da midva nisva k sreči slišala vpitja.“

Štefek in Andrejko sta bila ozdravljena. Odslej sta se čudovito bala vode in potepanje jima ni več hodilo na misel.

Ne zaupaj vsakomur!

Anica igrala se
Z mačko je malo.
Da žival je krotka ta,
Detece je znalo.

Anica prestrašena
K materi zbežala,
Jim krvavo ročico
Plašna pokazala.

Ko pa malo zdraži jo,
Mačica zacvili,
Vprasne dete s krampeljci,
Nič se ji ne smili.

Mati jo tolažijo,
Poučé jo radi:
„Mačke spredaj ližejo,
Praskajo pa vzadi.“

Saj tako na svetu je,
Motimo se često:
Mnog se zdi prijatelj nam,
A srce ni zvesto.

Fr. Zdravko.

